

ת"פ 19693/08/15 - מדינת ישראל נגד מובין פארג

בית משפט השלום בפתח תקווה

05 פברואר 2017

ת"פ 19693-08-15 מדינת ישראל נ' פארג

בפני כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם מובין פארג ע"י ב"כ עו"ד עדן ראבי

גזר-דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת אגרופן, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

בהתאם לכתב האישום המתוקן, ביום 20.12.14 נהג הנאשם ברכב ונעצר לבדיקה שגרית במחסום 109 במעבר אליהו.

בנסיבות אלה בוצע חיפוש ברכב ונתפס אגרופן בתא הכפפות של הרכב, מחוץ לתחום ביתו או חצריו של הנאשם, מבלי שהנאשם הוכיח כי החזיקו למטרה כשרה.

ביום 20.3.16 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום והורשע בעבירה של החזקת אגרופן או סכין למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

נקבע כי הנאשם יישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן, אשר יתייחס גם לעניין ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר עולה כי הנאשם כבן 20, רווק המתגורר עם אמו ואחיו בכפר קאסם.

הנאשם נשר מבית ספר בכיתה ג' והחל לעזור לאמו ולעבוד בעבודות מזדמנות.

בגיל 16 לערך החל להתרועע עם חברה שולית שהשפיעה עליו לרעה.

הנאשם מסר כי מתקשה בשמירה על יציבות תעסוקתית ולאחרונה אינו עובד.

אביו של הנאשם הינו תושב שטחים והנאשם מבקרו לעיתים קרובות.

הנאשם מסר כי משפחתו סובלת ממצב כלכלי קשה וכי אף אחיו הנוספים נשרו מבית הספר בשל כך.

הרושם שהתקבל הינו כי הוריו של הנאשם אינם מהווים גורמי הכוונה ומתקשים בהצבת גבולות.

בנוגע לעבירה נשוא כתב האישום, הנאשם הודה ולקח אחריות על ביצוע העבירה.

הנאשם מסר כי רכש את האגרופן בהיותו בן 16 והשאירו ברכב וכי באותה עת לא היה מודע לכך שמדובר בעבירה פלילית.

כאשר נשאל הנאשם למניעים להחזקת האגרופן, מסר כי מעולם לא עשה בו שימוש ולא היה בכוונתו לעשות בו שימוש.

קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מטשטש בכל הקשור לביצוע העבירה וכן באשר למעורבותו השולית בכלל.

במסגרת הערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום התרשמה קצינת המבחן כי על אף שהנאשם אינו בעל דפוסים עברייניים, קיים סיכון להמשך התדרדרותו כתוצאה מדלות כוחותיו וחשיפתו לעבריינות ובהעדר גורמי הכוונה ותמיכה.

מנגד נשקלו גורמים שונים, כגון: העדר עבר פלילי והבנתו באשר לבעייתיות שבהתנהגותו, נכונותו להשתלב בטיפול והיות ההליך הפלילי גורם מרתיע ומפחית סיכון.

לאחר שקלול הנתונים ההערכה היתה כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה הינה נמוכה ואף החומרה הצפויה, באם ינקוט באלימות, הינה נמוכה.

הערכת קצינת המבחן היתה כי הנאשם זקוק להמשך טיפול במסגרת שירות המבחן בקבוצה לצעירים עוברי חוק וכן בהכוונה תעסוקתית.

לאור זאת, הומלץ על העמדתו של הנאשם בצו מבחן במסגרתו ישתלב בקבוצה טיפולית, כאמור לעיל.

בנוגע להרשעתו הומלץ לשקול בחיוב סיום ההליך ללא הרשעה, זאת לאור גילו הצעיר של הנאשם, נכונותו להשתלב בטיפול ורצונו בשינוי אורח חיו, וכן בהתחשב בכך שהרשעה עשויה להחלישו ולפגוע בעתידו, אף אם לא הוצגו אסמכתאות לפגיעה קונקרטית.

קצינת המבחן המליצה בנוסף להטלת צו המבחן, אף על הטלת צו של"צ בהיקף 120 שעות.

הנאשם הביע הסכמתו וגובשה עבורו תכנית של"צ.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"ח המאשימה טענה כי בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן הנאשם כיום אינו עובד, ואף בעבר עבד בעבודות

מזדמנות, ובנסיבות אלה לא ניתן לטעון לפגיעה קונקרטית.

כן נטען כי מהתסקיר עולה שאומנם הנאשם נטל אחריות על ביצוע העבירה, אך קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מצמצם ומטשטש בכל הנוגע למעורבותו השולית.

ב"כ המאשימה טענה כי יש לעמוד במבחנים אותם קבעה הפסיקה בנוגע לאי הרשעה ולא די בכך שהנאשם מבין את הפסול במעשיו.

כן התייחסה ב"כ המאשימה להמלצת שירות המבחן להטלת צו מבחן ולסיום ההליך ללא הרשעה, וטענה כי המלצה זו אינה תואמת את מדיניות הענישה הנוהגת.

נטען כי קצינת המבחן מציינת שהנאשם לא הציג אינדיקציות לפגיעה קונקרטית ומוחשית, והפגיעה בנאשם הינה בכך שעצם ההרשעה פלילית תגרום לתיוגו של הנאשם.

נטען כי על מנת שבית המשפט יימנע מהרשעת נאשם אשר נקבע כי ביצע את העבירה המיוחסת לו, יש לצלוח את שני המבחנים שאומצו לאחר הלכת **תמר כתב**.

המבחן הראשון הינו הדרישה להוכחת נזק קונקרטי, כפי שנקבע ברע"פ 7224/14 **פרנסקי נגד מד"י** על ידי כב' השופט שוהם.

נטען כי באותו עניין אמר כב' השופט שוהם כי אין לקבל גישה לפיה די במידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי, אלא צריך פגיעה קשה בסיכויי שיקומו של הנאשם.

נטען כי דרישה זו אינה מתקיימת בענייננו בהיות הנאשם מובטל.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסק דין נוסף - רע"פ 7109/14 **צור סייג נגד מד"י**, בו דובר על נאשם צעיר, כמו הנאשם כאן, כבן 20.

כב' השופט שוהם התייחס לטענת הנאשם לפיה גילו הצעיר והיותו בתחילת חייו הבוגרים מהווים שיקול בעל משקל של ממש באי הרשעתו, והפנה לאמור בענין **פרנסקי נגד מד"י** הנ"ל, לפיו הגם שמדובר בנאשם צעיר בתחילת דרכו, עדיין קיימת חובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי.

ב"כ המאשימה התייחסה למבחן השני שהוצג בפסיקה לענין אי הרשעה והוא מבחן חומרת העבירה.

נטען כי הנאשם הודה בעבירה של החזקת אגרופן וכי יש להתחשב בכך שאגרופן הוא כלי המשמש אך ורק לתקיפה והינו נעדר שימושים אחרים.

ב"כ המאשימה הפנתה בעניין זה לפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 1949/15 **אימן תקרורי נגד מד"י** בו נקבע כי החזקת כלי נשק קר מסוג אגרופן לא מאפשר להימנע מהרשעה, שכן מדובר בכלי משחית וקיימת מסוכנות בהחזקתו, ובמצב זה האינטרס הציבורי אינו מאפשר להימנע מהרשעה, אף אם מעשיו של הנאשם אינם מגיעים לחומרה גבוהה.

ב"כ המאשימה הפנתה אף לרע"פ 632/14 **גטהון אדוניה נגד מד"י** בו נקבעו קביעות דומות על ידי כב' השופט מלצר, ביחס להחזקת סכין והיותה עבירה שחומרתה אינה מאפשרת אי הרשעה.

לאור האמור לעיל עתרה ב"כ המאשימה להותיר את הרשעת הנאשם על כנה ולהשית על הנאשם מאסר על תנאי, קנס סמלי והתחייבות.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי יש לבטל את הרשעת הנאשם בהתחשב בהמלצת שירות המבחן וכן בכדי לתת לנאשם הזדמנות.

ב"כ הנאשם טען כי בחקירתו של הנאשם במשטרה, הוא אמר לחוקרים שהוא לא ידע שהחזקת אגרופן היא אסורה וכי רק לאחר שנתפס הבין את החומרה והבין שאסור היה לו להחזיק בו.

נטען כי גרסת הנאשם הינה כי קנה את האגרופן בקניון בפתח תקוה כדבר יפה ולא התכוון להשתמש בו, וכי האגרופן נשכח ברכב מבלי שהנאשם התכוון לעשות בו שימוש אף בעתיד.

נטען כי הנאשם הביע חרטה והבין כי המעשה שעשה היה מעשה ילדותי וחסר אחריות.

ב"כ הנאשם טען כי ממועד ביצוע העבירה עברו שנתיים, והנאשם היה במספר ישיבות בבית המשפט וכי כיום הוא מבין את משמעות העבירה ומתחרט על ביצועה.

נטען כי הנאשם הינו נעדר עבר פלילי.

ב"כ הנאשם טען כי על אף שבתסקיר מצוין שהנאשם עובד בעבודות מזדמנות, כיום הוא מצא עבודה קבועה ואף מתעתד להתחתן עם חברתו בקרוב.

נטען כי באם תיוותר הרשעת הנאשם על כנה יהיה בכך משום כתם לכל החיים והפרעה בהתקדמותו של הנאשם בחייו.

נטען כי הרשעה תמנע ממנו מלהתקבל לעבודות שונות, שכן הוא לא יוכל לקבל תעודת יושר.

לאור זאת, עתר ב"כ הנאשם לקבל את המלצת שירות המבחן ולהטיל על הנאשם צו מבחן וצו של"צ בהיקף של 120 שעות, תוך הימנעות מהרשעתו.

דין

באשר לשאלת ההרשעה, לאחר ששקלתי טיעוני הצדדים ועיינתי בפסיקה שהוצגה, מצאתי כי ניתן לאבחן את המקרה שבפני מעניינו של הנאשם **אימן תקרורי** ברע"פ 1949/15. באותו מקרה, היה הנאשם בן 23 שנים בעת ביצוע העבירה, בעוד שבמקרה דנן, גילו של הנאשם היה 18 שנים בלבד - על סף הבגירות.

מהתסקיר עולה כי הרקע לביצוע העבירה היה חוסר ידע ותובנה באשר להוראות החוק לגבי החזקת אגרופן, על רקע

סביבת גידולו הנחשלת של הנאשם, ולא דפוסים אלימים. כן עולה מהתסקיר נזקקות טיפולית, אשר ניתן לרתום את ההליך הנוכחי כמנוף לקידום הנאשם בחייו כבגיר.

הטענה כי לא ניתן לוותר על פגיעה קונקרטית בתעסוקה, הינה טענה שקשה עד בלתי אפשרי ליישם אותה באופן דווקני במקרים שבהם באים בפני בית המשפט צעירים בני 18-20 שכל עתידם לפנייהם, ואין מקום לקבוע על סמך מעמדם הסוציאקונומי של הנאשמים או הוריהם את הפגיעה הקונקרטית הצפויה להם עקב ההרשעה. התוצאה מדרישת הוכחת הפגיעה הקונקרטית בגילאים אלה באופן דווקני ולא כמסקנה מסתברת, תהיה בהכרח שדווקא לגבי צעירים שזה עתה הגיעו לגיל בגירות, לא ניתן יהיה לוותר על ההרשעה, גם אם כל יתר השיקולים והקריטריונים הרלוונטיים מתקיימים. לא נראה כי כוונת בית המשפט בהלכת **כתב** היתה כי מצבם של צעירים כאלה יהיה שונה לרעה ממצבם של מבוגרים, לעניין האפשרות לשקול ביטול ההרשעה.

לנוכח העדר תיקים פתוחים נוספים בשנתיים שחלפו מביצוע העבירה, וכדי לחזק את תפקודו החיובי של הנאשם ולעודדו לקחת חלק פעיל בתכנית השיקום שגיבש עבורו שירות המבחן, אני רואה לנכון לקבל את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעה.

אני מורה על העמדתו של הנאשם בצו מבחן למשך שנה, בתנאים שיקבע שירות המבחן.

כן אני מטילה על הנאשם צו של"צ בהיקף של 120 שעות, במסגרת שגיבש שירות המבחן.

הנאשם מוזהר כי אם לא יעמוד בתנאי המבחן או לא יבצע את השל"צ, מוסמך בית המשפט להפקיע את הצוים, להרשיעו, ולגזור עליו ענישה חלופית.

צו להשמדת המוצג.

ניתן היום, ט' שבט תשע"ז, 05 פברואר 2017, במעמד הצדדים.